

λόγον ἀπὸ τοῦ θεωρείου τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, ἐνῷ ἕτερος ἐπικαλεῖται τὰς βόμβας τῶν μηδενιστῶν. Ὁ πρόεδρος ζητεῖ τὴν ἀδειαν τῆς ἐκκενώσεως μυριοστὴν ἡδὴ φορὰν, ἀλλ' ὁ Οἰκονόμος ἔχει τὸν λόγον ἐπὶ τῆς αἰτήσεώς του. Ψυχρὸς καὶ ἀτάραχος ἀνέρχεται εἰς τὸ βῆμα καὶ ἡ Βουλὴ φιμοῦται. Ὁ Κώστας μουγκρίζει ἐκ διαλειμμάτων, ἀλλ' ὁ ῥήτωρ—Νέε, νέε, ἔχεις πατέρα πρόεδρον τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, νὰ ἐντραπῇ τὰς λευκάς του τρίχας, διότι τὸν ποτίζεις δηλητήριο. . . » καὶ φιμῶναι καὶ αὐτόν. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ λαοῦ ὁ Φιλήμων διαμαρτύρεται καὶ ἔρις ἐγείρεται ἐπὶ τούτῳ. «Λαὸς εἶναι οἱ ἐργάται, δὲν εἶναι αὐτοὶ» λέγει ὁ Φιλήμων· αὐτὸς γὰρ σένα εἶναι 'στὸ παλάτι» τῷ ἀπαντᾷ ἄλλος. Ὁ Κώστας πάλιν ἐκρήγνυται βραχνὸς πλέον καὶ ἀσθμαίνων, ὁ πρόεδρος διὰ μυριοστὴν φορὰν τὸν ἀνακαλεῖ εἰς τὴν τάξιν, ἀλλὰ—τί κάθεσαι αὐτοῦ, εἴσαι ἀνάξιος νὰ κτυπᾷς τὸν κώδωνα — τῷ ἀπαντᾷ αὐτός. Ἄλλ' ὁ ῥήτωρ δὲν ταράσσεται, δὲν ἀνησυχεῖ, ἐστόλισεν ἀρκετὰ ἡδὴ καὶ βουλήν καὶ ὑπουργοὺς καὶ τέλος—συγχωρήσατε, λέγει, ἐκείνους, ἀλλὰ διορθωθεῖτε σεῖς — καὶ κατέρχεται ὑπὸ τὴν χάλαζαν τῶν χειροκροτημάτων τοῦ λαοῦ του. Ὁ Τζάνης ζητοῦπε τὴν δόξαν του, προσβλέπει τὸ βῆμα, ἀλλ' ἀποτροπιάζεται τὴν ὄψιν τοῦ προέδρου ἀνυπομόνως ζητοῦντος καὶ πάλιν τὴν ἀδειαν τῆς ἐκκενώσεως. Ὁ πρωθυπουργὸς εἶπε καὶ αὐτὸς ὀλίγαις ἐντροπαῖς του, ὁ Δραγούμης τίθησι πρότασιν τὴν ἀποδοκιμασίαν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, ἀλλὰ ἀκροατήρια ἐκκενοῦνται μετὰ φρικτοῦ πατάγου, ἡ βουλὴ ἀγωνίζεται νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς συνταράξεως καὶ μόλις κατορθοῦται τοῦτο, γίνεται ἐνστασις περὶ μὴ ἀπαρτίας καὶ παρὰ τὰς ἀποτροπὰς τοῦ Πετσάλη, βεβαιοῦντος ὅτι οἱ βουλευταὶ εἶναι εἰς τὰ δωμάτια, ὁ κατὰ λόγος ἀναγινώσκειται, παρέχων καιρὸν εἰς τὸν ἀγωνιστὰς νὰ μάζωσι τὸν ἰδρώτα καὶ περισυναγάωσι τὰ λείψανα τοῦ ναυαγίου.

Ἡ Βουλὴ εὐρέθη ἐν ἀπαρτίᾳ καὶ ὁ Λομβάρδος ἐπανα-

λαμβάνει τὴν διακοπεῖσαν ἀγόρευσίν του, ἐνῷ ὁ Παπαμιχαλόπουλος δέχεται τὰ συγχαρητήρια (!) τῶν συναδελφῶν του, ὁ Τρικούπης παύει πλέον τοῦ νὰ κρατῇ τὸν πῖλόν του μὲ τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βέβαιος ὅτι παρήλθεν ὁ κίνδυνος, καὶ ὁ ῥήτωρ, ἀφοῦ ὠμίλησε καὶ περὶ πολέμου, ἀρχὴν λαβὼν βεβαίως τῆς βουλῆς τὸν πόλεμον, καταλήγει τὸν λόγον μὲ ἐπτὰ εἴθε.

Ἡ συνεδρεῖα αὕτη εἶναι ἡ μᾶλλον παλληκαρισία, ἥτις θὰ φέρεται εἰς τὰ χρονικά της, καὶ σύμφωνος καθόλα πρὸς τὰς νῦν περιστάσεις.

Νάτος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ὁ μόνος ἀνδρικῶς ὠμίλησας καὶ πολιτευθεὶς ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὰς πονηρὰς αὐτὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐντὸς μὲν τοῦ Κοινοβουλίου νομοθετοῦνται, ἐκτὸς δ' αὐτοῦ ἐφαρμόζονται καὶ τίθενται εἰς ἐνέργειαν αἱ βάσεις τοῦ ἀποδεκατισμοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, εἶναι ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. **Ράλλης**. Ἄνευ συνταγματολογικῆς ἀπεραντολογίας καὶ περιφράσεων, ὡς συνεθίζει ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἀνευ τῆς παιδικῆς ἀναλυτικότητος τοῦ ὑπαρχηγοῦ κ. Καλλιγᾶ, ἀνευ ῥοπῆς πρὸς μωρὰ σκάνδαλα, ὡς ὁ κ. Λομβάρδος, ὁ ἐντιμὸς βουλευτὴς Ἀττικῆς εἶπε τὰ πράγματα μετὰ θάρρους, μετὰ τόλμης, ὡς ἀληθὲς ἀνὴρ, ὡς ἀληθὲς τοῦ τόπου ἀντιπρόσωπος. Οἱ συμπολιταὶ μας πρέπει νὰ τῷ συγχωρῶσι καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσωσι θερμότερον ἀφ' ὅ,τι δικαίως τὸν ἀγαπῶσιν.

φρονήσατε τὸν λέγοντα τὴν ἀλήθειαν. Διὰ τί ἐπλάσθης, ὦ καρδιά μου; διὰ τί ζητεῖς μετὰ πάθους καὶ μετ' ἄλγους τὴν τελειότητα, ἥτις οὐδαμοῦ ὑπάρχει καὶ οὐδέποτε ὑπῆρξε καὶ οὐδέποτε ὑπάρξει; μήπως εἶσαι τελεία σὺ ἡ ἰδία; Διὰ τί δὲν ἀνέχεσαι τὸν βίον, οἷός εἶναι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου; Νομίζω ὅτι βλέπω ἐνώπιόν μου δοκησιόφον τινα νεωτεριστὴν, ἀναγνώσαντά ποτε μετὰ φρασίν τινα τοῦ κ. Ρενάν καὶ ἐνωτισθέντα ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ Ἑγελος, ὅστις μοὶ ἀπαντᾷ: Ἀνθρώπε, πῶς θέλεις νὰ εὐύσης τὴν ἱεράν τοῦ μέλλοντος δάδα; ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὁ ἔρως τῆς τελειότητος, ποία πρόοδος ἦτο δυνατή; πάσχεις; παρηγορήσου, διότι πάσχεις ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῶν μελλουσῶν γενεῶν. — Χά, χά, χά . . ἑλλουσῶν 'νεῶν!

Στραβὸς βελόνα γύρευε μέσα σὲ ἀχυρῶνα

Κ' ἕνας κωφὸς τοῦ ἔλεγε τὴν ἀκουσα ποῦ 'βρόντα.

Μία βελόνη εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν ζητοῦσι τυφλοὶ καὶ κωφοὶ ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου ἀχυρῶνος τοῦ κόσμου. Πόσον εὐτυχέστεροι εἶναι οἱ μὴ ζητοῦντες! Ἄν ἤμην χωρικός ἀπλοῦς ἢ ἐργάτης, θὰ ἦσο εὐχαριστημένη, καρδιά μου; — Ἀμφιβάλλω καὶ οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ ἐργάται γινώσκονται, ὡς οἱ κόμητες καὶ οἱ φαναριῶται. Ἄν ἤμην Ρωδιστὸν

Κροῦσος; ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ καταλίπῃ τὴν ἐρημίαν του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα. Ἄν ἤμην βασιλεὺς, αὐτοκράτωρ; Ὡς ὁ Ἀλέξανδρος Βος; Ὡς ἐξαγιάσω τὸν βίον μου, θὰ γείνω ἀναχωρητὴς, ἅγιος, εἰ δυνατόν, διὰ νὰ ἔλθωσι νὰ φιλῶσιν αἱ Κυραὶ καὶ αἱ δεσποινίδες τοὺς πόδας μου· πόσας μωρολογίας δὲν θὰ ἀκούσω! ἢ μία θὰ ζητῇ παρ' ἐμοῦ νὰ ἀποκτήσῃ τέκνον, ἢ ἄλλη σύζυγον, ἢ τρίτη τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς της; ὥς λίπη! Βίλικρινῶς εἰπεῖν ἐξ ὅλων τῶν ὑπάρξεων μόνον τὴν τοῦ ὄνου ζηλεύω, ὅστις καὶ νὰ ἐργάζεται ἐν ἐγκατεστηθεῖ γνωρίζει καὶ νὰ θάλληται ἐν μακαριότητι ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ νὰ ἀπολαύῃ ἐν ἐκτάσει τὸν ἔρωτα. Αὐστυχῶς ὁμως ἐν τῇ δημιουργίᾳ ἀδικοῦνται τὰ ἀξία ταῦτα ζῶα καὶ περιφρονοῦνται, διότι μὴτε πολιτικούς ἔχουσι, μὴτε διπλωμάτας, μὴτε φιλοσόφους, μὴτε ποιητάς. Ἄλλ' ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἐξίσωσιν καὶ ἰσορροπίαν εἰσηγάγομεν καὶ ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις καὶ τοῖς ὑπουργείοις τοὺς ὄνους· παραλείπω ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος σήμερον μόνον ὄναι βόσκουσι.

III

Τὰ ἄστρα ταῦτα πόσον εἶναι λαμπρὰ καὶ αἰώνια! ἀλλὰ μονότονα ἀναντιρρήτως· ἡ αἰωνιότης εἶναι ἡ χειροτέρα μονοτονία· οὐδὲν αἰώνιον μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ψυχὴ μου,

Βεβαίως οί Τούρκοι πληρεξούσιοι θά είναι λίαν επιτήδαιοι εἰς ἑλληνικά καλαμπούρια, διότι ἄλλως δὲν θά μᾶς παρεχώρουν ἐκ τῆς Ἡπείρου μόνον τὴν *πούρτα*.

Οἱ Τρικουπικοὶ ἀνήγαγον εἰς σύστημα τὴν παραχάραξιν τῶν κειμένων. Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ *Φιγαρώ* ἐν τῇ ἀνταποκρίσει τοῦ περὶ τῆς συνεντεύξεως ἦν ἐλαβε μετὰ τοῦ κ. Τρικούπη παρωμοίασε τὸν κ. Τρικούπη πρὸς ἕνα παρισῖνον θεατρώνην. Ἡ Ὄρα ἥτις μετέφρασεν ὅλην τὴν ἐπιστολὴν, τὸ μέρος αὐτὸ τὸ παρέλειψεν, ἐνῶ προηγουμένως ὁ *Αἰὼν* εἶχε δημοσιεύσει πλῆρως τὸ κείμενον, διὰ νὰ μὴ ἐλαττωθῇ ὁ σεβασμὸς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ ἐξοχὸν ὑποκείμενον τοῦ κ. Τρικούπη.

Τότε πρέπει νὰ κρύβῃ τὰ μούτρα του ὁ κ. ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτευσεως διὰ νὰ μὴ ῥιψοκινδυνεύσῃ καὶ ἄλλας παρωμοιώσεις, αἵτινες δυνατόν νὰ μὴν εἶναι καὶ τόσο ἀβραὶῶς ὡς ἡ τοῦ κ. Ζιφάρ.

Συγχαίρομεν τοὺς κυρίους ἐφόρους Ἀρχαιοτήτων, Νομισματοκοκείου καὶ Βιβλιοθήκης διότι ἀπέκτησαν νέον συνάδελφον, ἔρρον ἐπὶ τῶν ἀκαθαρσιῶν, ἐσχάτως διορισθέντα ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων.

Ῥζήτησαμεν καὶ ἡμεῖς νὰ προκαλέσωμεν ἐν ῤουσφέτι ὑπὲρ ἐνὸς φίλου μας ἐπιστράτου τοῦ **Μανώλη Σκούφου**, πυροβολητοῦ. Νέος εὐθραύστου ὑγείας, εἰρηνικωτάτων ἡθῶν, ἥκιστα στρατιωτικὸς καὶ τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς, ἐξήτει 15—20 ἡμερῶν ἄδειαν ὅπως δώσῃ ἐξετάσεις. Ἐπρεπε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς πάσχων ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τῆς πυροβολαρχίας του καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποδείξεως αὐτῆς νὰ τῷ δοθῇ ἡ ἄδεια, ἂν τῷ ἐδίδετο, ἐκ μέρους τῆς ἀνωτάτης ἐπι-

τροπῆς. Παρακαλέσαμεν τρεῖς φίλους μας ἀξιωματικοὺς νὰ παρακαλέσουν τὸν μὴ φίλον μας ἱατρὸν τῆς πυροβολαρχίας κ. Τυπάλδον νὰ κάμῃ εἰς τὸν ἀτυχῆ Σκούφον τὴν εὐκολίαν αὐτήν. Ἄλλ' ὁ κ. Τυπάλδος ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ, νὰ μετασκεφθῇ καὶ ὅταν εἶχε ἀποφασίσει νὰ βοηθήσῃ ἕνα συμπολίτην του, φιλοτιμώτατον νέον, πάσχοντα, κατακρυωμένον καὶ θέλοντα νὰ δώσῃ ἐξετάσεις, εἶχε μετατεθῇ ἀπὸ τῆς πυροβολαρχίας!

Ὅτε προχθὲς διατάσσεται ὁ ἀσθενὴς Σκούφος νὰ ὀδηγήσῃ κάρρον συρόμενον ὑπὸ δυσχαλινώτων ἵππων εἰς τὸν Πειραιᾶ. Οἱ ἵπποι ἀφηνιάζουν, ὁ Σκούφος ζητεῖ νὰ τοὺς συγκρατήσῃ, τὸν παρασύρουν, κυλίσται εἰς τοὺς δρόμους καὶ μετὰ δύο ὥρας ἐκπνέει εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, διὰ νὰ μὴν τοῦ δοθῇ ἡ ἄδεια ἥτις ἦτο **πραγματικὴ** ἄδεια ἀναρρώσεως καὶ ὄχι ἐξετάσεων.

Βλέπετε, εἴμεθα πολλοὶ, πρέπει νὰ λείψωμεν ὀλίγοι, διότι αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ κλασικὴ ἀφελανθρωπία καὶ θηριωδία παντὸς Ῥωμοῦ ἐν θέσει. Ἐὰν ὁ Σκούφος ἦτο τιμιωτάτη ὑπαρξίς, ἐὰν ἔχῃ γέροντα πατέρα, ἐὰν ἔχῃ ἀδελφοὺς, ἐὰν ἦτο σχεδὸν μνηστευμένος, ἐὰν ἔπασχεν, ἐὰν δὲν ἦτο διὰ στρατιωτικῆς, ἐὰν ὁ γουρουνιώτερος τῶν ἀνθρώπων θά τὸν ἐβαζεν εἰς βοηθητικὰς ὑπηρεσίας, ἀφοῦ οἱ γουρουνιώτεροι τῶν νέων τίθενται εἰς τοιαύτας διότι ἔχουν τὰ μέσα, περὶ τούτων πάντων δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ ὁ κ. Τυπάλδος, καὶ πῶς ὄχι ἀφοῦ καὶ αὐτὸς εἶναι εἰς κρίκος μόνον ὅλης αὐτῆς τῆς διοικητικῆς ἀλύσεως, ἥτις εἶναι διωργανισμένη συμμορία δημίων.

Πολλοὶ ἐπίστρατοι παρήγγειλαν εἰς τοὺς ἐνταῦθα ξυλουργοὺς ξύλινα χεῖρα τὰ ὁποῖα θά προσαρμοῦσιν εἰς τοὺς κροτάφους των, ὥστε νὰ εἶνε πάντοτε εἰς χαιρετισμὸν, ἐκ φόβου μὴ διὰ τὸ σμῆνος τῶν ἀξιωματικῶν ἢ ὑπαξιωματικῶν παραλύσουν αἱ φυσικαὶ των χεῖρες.

ἥτις λατρεύει τὴν ποικιλίαν, τὴν κίνησιν, τὴν παραγωγὴν. Κλαίμεν διὰ τὸν θάνατον· ἀλλὰ πόσον θά ἐκλαίμεν διὰ τὴν ἀθανασίαν μας, ἂν εἴμεθα ἀθάνατοι! Γελοῖον τὸ λέγειν, ὅτι ἡ ἀθανασία ἀποτελεῖ τελειότητα. Εὐκολώτερον ἐννοῶ τὸν θεὸν τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων καὶ Σινῶν, ὅστις μετεμορφουτο ἀδιαλλείπτως, ἢ τὸν θεὸν τῶν νεωτέρων χρόνων, ὅστις ἡσυχάζει ὡς τὸ Ἀραράτ ἐν μέσῳ τῆς κινήσεως τοῦ παντός. Ἡ ἀξίωσις, ὅτι ἡ ψυχὴ ἡμῶν εἶναι ἀθάνατος, εἶναι ὁ γελοιωδέστερος ἐγωϊσμὸς. Θέλομεν νὰ ὑψώσωμεν τὸ ἐγὼ καὶ δὲν γνωρίζομεν ὅτι ταπεινοῦμεν μᾶλλον αὐτὸ καὶ δὲν εἶναι ταπεινώσις τὸ νὰ μὴ ἀρκούμεθα εἰς τὴν τύχην, ἣν οἱ νόμοι τῆς φύσεως ὥρισαν ἡμῖν; Φοβούμεθα τὸν σκώληκα ὅστις θά καταφάγῃ τὸ σαρκίον μας, αἶ; διὰ τοῦτο εἶπομεν ὅτι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ὅτι εἴμεθα ἄλλο τι παρὰ σαρκίον, καὶ ὅτι τὸ ἄλλο τοῦτο ὑπεκφεύγει τὸν ὀδόντα τοῦ σκώληκος. Φλυαρίαι! ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καλεῖται ψυχὴ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ σαρκός, ὡς ἡ μελωδία ἥτις δὲν ὑπάρχει ἄνευ ὀργάνου μουσικοῦ. Καὶ διὰ νὰ τοποθετήσωμεν τὰς ψυχὰς μας, ἐπλάσαμεν καὶ κόσμον ἄλλον ἐκτὸς τοῦ παρόντος. Ἀπλῆ φαντασίωσις· μῆτε ὁ κόσμος μῆτε ὁ ἄνθρωπος εἶναι διπλοῦς. Ὅ,τι βρέξῃ ἐδῶ ἐβρεξε καὶ ἕκαστος ἀπροφθασῇ νὰ πληρώσῃ τὴν ὑδρίαν του.

Θέλω νὰ ἀποφύγῃ τὰς φιλοσοφίας, ἀλλὰ καθὼς ὁ Σωκράτης εἶχε λάτι τι ὅπερ ὠνόμαζεν ὁ ἴδιος *Δαιμόνιον*,

οὕτω καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι αἰσθάνομαι τὴν στιγμὴν ταύτην ἐντὸς τοῦ στήθους μου φωνὴν, ἥτις μοὶ κράζει «Χεσμέ, φιλοσόφει». Δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται τάχα νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου περὶ ψυχῆς, ἀφοῦ καὶ ὁ Μακράκης καὶ ὁ Δαμαλάς ἔχουσι τοιαύτην; Ἄν ἐκαίσαμεν τοὺς νεκροὺς, ὡς οἱ πρόγονοι ἡμῶν, θά ἐδιστάζομεν περισσότερον νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν· ἀλλ' οἱ καλὸι γόητροι ἐγνώριζον τί ἐνομοθέτουν, ὅταν διέταττον τὴν ταφὴν. Καὶ ἐπειτα διατί τάχα νὰ εἴμεθα ἀθάνατοι; πρὸς ποῖον σκοπὸν; Ἐνταῦθα ψευδόμεθα, ὑποκρινόμεθα, κλέπτουμεν, προδίδομεν, νυμφευόμεθα, τεκνοποιούμεν, πολιτευόμεθα, βρενθούμεν, κλαίμεν, πολεμοῦμεν, παρασημοφοροῦμεθα, προσυποκρινόμεθα, γελῶμεν, πίνομεν, καταλαλοῦμεν, συκοφαντοῦμεν, σατυρίζομεν καὶ σατυριζόμεθα, ἀλλ' ἐκεῖ, ἐν τῇ ἀθανασίᾳ, τί θά πράξωμεν; θά μεταφέρωμεν καὶ ἐκεῖ τὸν ἐνταῦθα βίον μας; καὶ ἐκεῖ λοιπὸν γάμοι καὶ κοίτες, νοβούλια καὶ συζητήσεις καὶ ἐφημερίδες καὶ ἄρθρα καὶ ἐπιφυλλίδες καὶ γλωσσαλγία;

Καὶ ὅμως πόσον ἐγγὺς τῆς θεότητος φθάνει ἐνίοτε ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐν τῇ μέθῃ ἐνός τινος αἰσθήματος! Μοὶ ἔρχεται νὰ γελᾶσω καταχθόνιον γέλῳτα ὅταν συλλογισθῶ, ὅτι ἡ δεινὴ γυνὴ ἠδύνατο νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα ἀληθῶς θεῖον καὶ ὅτι τὸνομά μου ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον κατέστησεν αὐτὴν ἐπιφυλακτικὴν. Ἀπὸ τόσο μικροῦ πράγματος ἐξαρτᾶται

Νέα βασανιστήριος μέθοδος τοῦ σπαρτιατικωτάτου Διοικητοῦ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς.

Ἀκριβῶς τὴν μεσημβρίαν κλείονται οἱ κοιτῶνες τῶν μαθητῶν, διὰ νὰ συνοικειωθοῦν μὲ τὸν ἥλιον οἱ Εὐέλπιδες.

Πέρασαν βλέπετε τόσοι αἰῶνες ἀπὸ τοὺς περσινούς τύφους, διατί νὰ μὴν ξαναρχίσωμεν, ἀφοῦ ἔχομεν τὴν ἐξουσίαν;

Καὶ δὲν ἐντράπη ὁ Διδῶν νὰ δημοσιεύσῃ τὸ ψευδές, ἐκεῖνο ἔγγραφον, τὸ χωρὶς πηγὴν καὶ χωρὶς ὑπογράφην καὶ ὅμως ὡς ἐπίσημον *φουρμισθὲν*, κατὰ τὸ ὅποιον: «**εἰς τὰ τρία στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου ὅτε ἤρξατο ἡ ἐπιστράτευσις, μέχρι τέλους Φεβρουαρίου ἀπεδίωσαν 133**» μόνον ἄνδρες;

Ἀλλὰ θὰ ὑπάρχωσιν ἴσως σπῆτια γειτονικά τὰ ὁποῖα ἐντὸς μηνὸς μόνον θὰ ἐμέτρησαν τόσους μόνον μὲ τὰ μάτια των. Πολλὰ γειτονικὰ νοσοκομείων οἰκίαι ἐκλείσαν τὰ παράθυρά των διὰ νὰ μὴ βλέπουν τοὺς μεταφερομένους νεκρούς. Εἰς τὰ τάγματα ἀπεδίωσαντες ἀναγινώσκονται εἰς τὸν κατάλογον καὶ ἔπειτα διαγράφονται ὡς ἀγνοούμενοι.

Ποῖον νὰ πείσουν πρόκειται τὰ ψεῦδη αὐτά; Μήπως, περινούσσετε κύριε Φιλήμων, διὰ νὰ ἀπατηθῇ ἡ Τουρκικὴ πρεσβεία καὶ προβῇ ἐν βῆμα ἐπὶ τὰ πρόσω τὸ ζήτημά μας;

Τρόπος τοῦ φέρεσθαι ὁμογενῶν:

Ἡ κυρία Θ. κάθεται ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ἐν ἣ καὶ ἄλλη κυρία Θ. ἀλλ' αὕτη ὁμογενής. Ἡ πρώτη εἶχε τὸ δυστύχημα νὰ ἴδῃ τὸ πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ ὑγιαῖνον τριετὲς παιδίον τῆς θνήσκον εἰς σπασμὸν ἐνὸς δευτερολέπτου. Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισίαν γυναικὸς πρῶτην φορὰν ἀντικρυζούσης τὸν θάνατον. Ζητεῖ βοήθειαν παρὰ τῆς ὁμογενοῦς Θ. εἰ δυνατόν διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ τῆς νὰ φροντίσῃ διὰ καμμίαν ἐπίκουρον

γυναῖκα καὶ ἡ εὐγενὴς δέσποινα εἶχε τὴν τρυφερότητα ν' ἀρνηθῇ.

Τοῦτο ὅμως δὲν τὴν ἠμπόδισε μετὰ μίαν ἡμέραν νὰ στείλῃ διὰ τοῦ *λακέ* τῆς συλλυπητηρίου κάρταις:

Monsieur et Madame!

Οὕτω φέροντ' αἱ ὁμογενεῖς καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς ἀρχοντοχωριάτας νὰ σημειώσουν εἰς τὸ *Carnet* των καὶ τὴν ἐθιμοταξίαν αὐτὴν διὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ κοκκινίζουν!

Διωρίσθη καὶ πάλιν διευθυντὴς τοῦ οἰκονομικοῦ τμήματος τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ὁ ταγματάρχης Κωνσταντῖνος Ἰωαννίδης, διατελέσας καὶ ἄλλοτε τοιοῦτος ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη. Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ἰωαννίδης, εἰς τῶν διακεκριμένων ἡμῶν στρατιωτικῶν καὶ λόγῳ παιδείας καὶ λόγῳ χαρακτήρος, εἰργάσθη εἴπερ τις καὶ ἄλλος ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη εἰς τὰς τοσοῦτον καλῶς διεξαχθείσας τότε στρατιωτικὰς προμηθείας. Νοημονέστατος μετ' εὐθύτητος, εὐπαιδευτος ἀνευ ἀλαζονείας, τύπος τοῦ καθήκοντος, ἦν ἀπαραίτητος σήμερον ἐν τῇ διευθύνσει τοῦ σπουδαίου τμήματος τῆς οἰκονομίας τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Ἀληθὲς δὲ ἐπαινος ὀφείλεται τῷ κ. Μαυρομιχάλη, ἀναγνωρίσαντι τοῦτο.

Ἦλθ' ἄλλη ἀνδρικοτέρα εἰσβαλοῦσα εἰς τὸ **Μὴ Χάνεσαι** ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὰ τῆς **Δέικης τοῦ Μακράκη**, τὰ ὁποῖα καὶ ἀναβάλλονται εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς.

Εἵδησις. Μετὰ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** σήμερον διανέμεται καὶ παράρτημα τοῦ *Γαλαξίου* τοῦ φίλου **Φαλῆξ**, εἴθα ἡ ἰδιοτροπία του φθάνει εἰς τὸ κορύφωμα αὐτῆς.

πολλάκις ἡ ἀποθέσις! Καὶ νομίζομεν ὅτι ἔχομεν πάντοτε τὴν εὐκαιρίαν νὰ καταστῶμεν ἀνώτεροι ἡμῶν αὐτῶν! Ἐν ᾧ δὲν εἴμεθα κύριοι τῶν παθῶν ἡμῶν, νομίζομεν ὅτι εἴμεθα κύριοι τοῦ χρόνου. Πόσοι συνδυασμοὶ καὶ πόσαι εὐτυχεῖς συμπτώσεις δὲν ἀπαιτοῦνται, ἵνα καταρτισθῇ ἐν αἰσθημα ὁπωσοῦν ὑψηλότερον τοῦ κτηνώδους ἐνστίκτου. Καὶ ὅμως ὁ Κουμουνδούρος φρονεῖ, ὅτι ἀρκεῖ εἰς λόγος θεατρικός, ἵνα συγκινηθῶσι τὰ πλήθη μέχρις ἐνθουσιασμοῦ. Πρῶτον ἡ φαντασία ἡμῶν καταβεδναρμένη ὑπὸ τῆς ἰλῦος τοῦ πεζοῦ βίου, δυσκόλως δύναται νὰ ἐξαρθῇ καὶ οὐχὶ εἰς πᾶσαν ἡλικίαν ἡμῶν ὁμοιομόρφως. Ἐπειτα, εἰς πᾶν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται ἀνώτερον ἑαυτοῦ, παρεμπόπτουσι κτηνώδη πάθη καὶ ὁρμαὶ καὶ ἀνάγκαι· ποσάκις μετ' ἐκστάσεως θαυμάζων τὸν ἄπειρον οὐρανὸν, δὲν διεκόπην ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ οὔρειν! τὸ πανόραμα ἠφανίσθη, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἤλγησαν ἐκ τῆς ὀδυνηρᾶς ἡδονῆς τοῦ θεωρεῖν καὶ ἐγώ, ὡς ὁ ἔσχατος τῆς γῆς σκώληξ, ἐκλίνα ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἀναστενάξω βαθέως. Μὲ ἔννοεις, τρυφερά μου ἀναγνώστρια; εἶθε νὰ μὴ μὲ ἔννοεις! εἶθε ὅλη ἡ πνευματικὴ σου ἀνάπτυξις καὶ ἡ συναισθητικὴ σου δύναμις νὰ περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ ἔννοῃς τοὺς στίχους τοῦ κ. Βλάχου καὶ τὰ πεζὰ τοῦ κ. Καμπούρογλου· οὕτως ἡ φιλοδοξία σου θὰ συνίστατο νὰ ἦσαι κούκλα κεχαριτωμένη καὶ τὰ ὄνειρά σου μόνον κοιμωμένη θὰ ἐβλεπες.

Ἀλλ' ὁ Χεσμές δὲν ἀνέχεται προστύχους ἀναγνώστα, καὶ δὲν ἐπιδιώκει τὸν θαυμασμὸν τῶν νάνων· ὅστις ἡ ἥτις ὡς ὁ κ. Ἀσώπιος, ταρασσεται ὑπὸ τῆς προφορᾶς τοῦ ὀνόματός του, ἅς μὴ, ἅς μὴ, ἅς μὴ τὸν ἀναγνώσῃ. Δὲν στέργει τοὺς ὑποκριτὰς, οἵτινες γράφουσι καὶ ζητοῦσι νὰ ἀκούωσι λέξεις εὐήχους καὶ δὲν ἔχουσι τὴν εὐαισθησίαν νὰ συμπάσχωσι μετ' αὐτοῦ ἡ νὰ συνευφραίνωνται μετ' αὐτοῦ. Διὰ ταῦτα προτιμᾷ τοὺς ἀγενεῖους ἀναγνώστας, ὡς μᾶλλον εὐαισθητοὺς καὶ ἀντιληπτικωτέρους καὶ λεπτοτέρους. Οἱ ἄνδρες, καὶ πρὸ πάντων οἱ Ἕλληνες τῆς σήμερον, ἔχουσιν εἰς μεγάλην δόσιν τὸ ὀνικὸν στοιχεῖον. Καὶ ἂν ἐπιθυμήσω ποτὲ νὰ καταστῶ αἰρεσιάρχης πολιτικός ἢ θρησκευτικός ἢ φιλολογικός, θὰ ἀρχίσω νὰ κατηγῶ γυναικῶν ψυχὰς. Μὲ συγχωρεῖτε, Κυρίαί, διὰ μικράς τινας ὕβρεις εἰς ἅς ἐνίοτε παραφέρεται ἡ γλῶσσα μου· δυσλογήσατε ὅμως ὅτι εἴθε οὐχὶ σπανίως ζῶα ἀντάξια τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ διακηρύξω μεγαλοφώνως τὴν ἀνωτέρας καὶ ὀξυτέραν ἡμῶν εὐαισθησίαν· καίτοι δὲ πολὺ, πολὺ μὲ ἠδίκησατε, οὐχ' ἥττον κατὰ βάθος ἐτρέφω τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ εὐρεθῇ ἐπὶ τέλους ὁ θηλυκὸς ἄγγελος ὃν ὀνειροπολῶν πρὸ δώδεκα ἐτῶν. Βλέπετε; καὶ ὁ Χεσμές γνωρίζει νὰ κολλακεύῃ δὲν εἶναι θηρίον· εἶναι θηρίον μόνον ἐναντίον τῶν προστύχων συγγραφέων καὶ τῶν προστύχων ψυχῶν. Καὶ ὅταν ἀκούσητε τινὰ νὰ λέγοντα ὁ Χεσμές εἶναι θηρίον, βε-